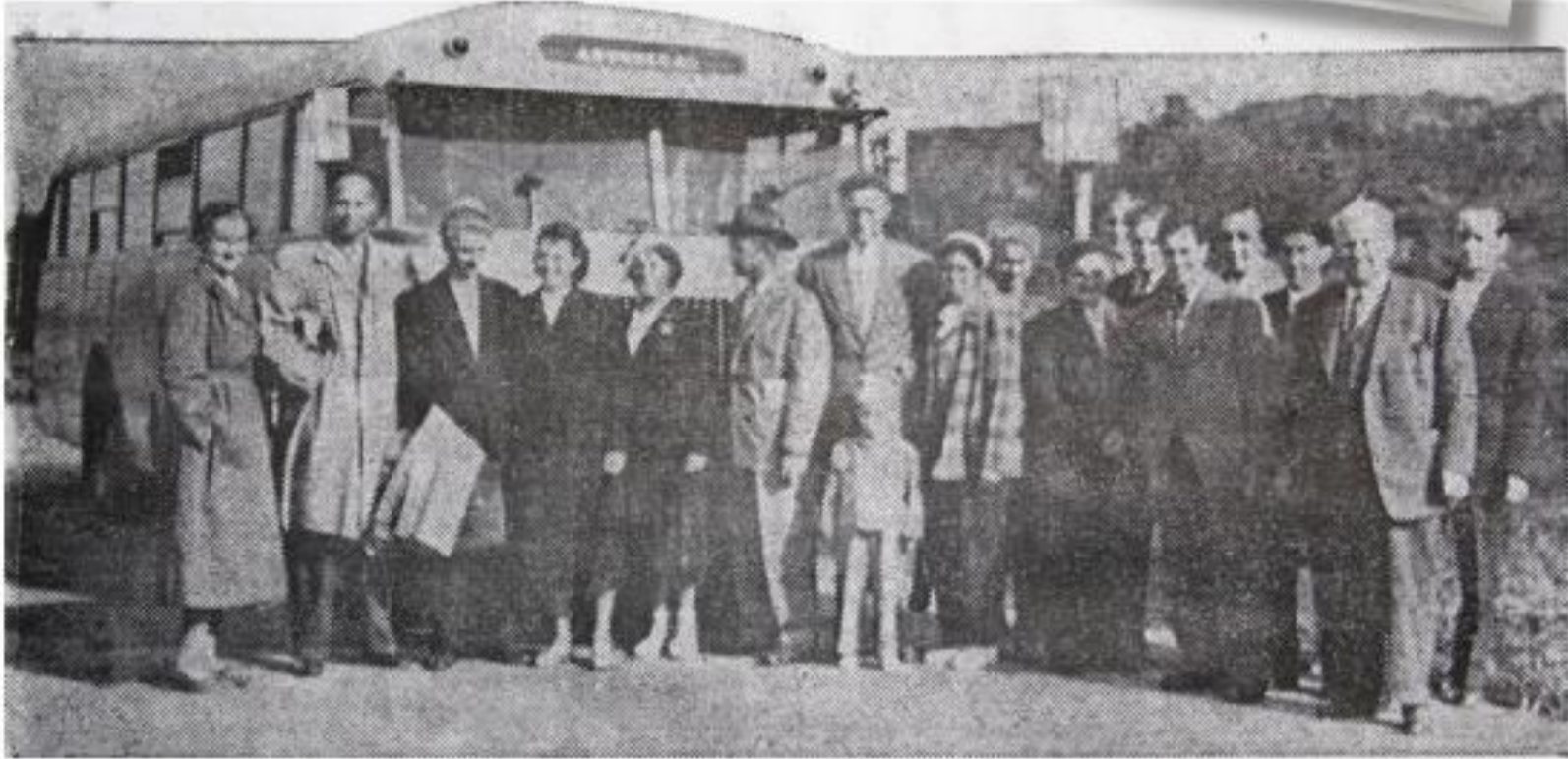

De första kolonisterna har startat vid Lilleby

Ny Tid

Söndagen den 23 augusti 1953

Kolonisterna anländer till kolonin. I förgrunden t.h. ses ing. Stenberg, som är ordförande i Göteborgs koloniträdgårdsförening

Ute på det nya koloniträdgårdsområdet vid Lilleby har en del stugbyggare redan börjat schakta för grund till sina stugor, berättar ordföranden i Föreningen Göteborgs Koloniträdgårdsförening, ingenjör J.F. Stenberg. Den cirka 1500 meter långa och tre meter breda vägen genom den vackra dalen blir färdig inom den närmaste tiden. Ett 90-tal av de 140 stugtomterna är utlämnade och resten fördelas bland de många sökandena när vägen blir helt klar så man kan komma fram med materialet. Intresset är mycket stort och alla spekulanterna kan inte tillfredställas. Man tar ut dem i tur och ordning alltefter som de står antecknade på listorna.

Det är ett tjugigt område men anläggningskostnaderna blir rätt höga. Med vattenledning, väg, bekvämlighetsanordningar och en mindre affärsbyggnad beräknas kostnaden till 80- 85000 kr. Den avgift varje stugägare får betala beräknas under de tre första åren bli 90 kronor per år, men därefter räknar man med att kunna sänka den till 75 kr. Det blir alltså en ganska billig avgift. De som arrenderar privat mark utan vattenledning eller andra ordningar brukar få betala mera.

De första kolonisterna har startat vid Lilleby

Ny Tid
Söndagen den 23 augusti 1953

Full fart till våren

De flesta stugorna tordes bli färdiga till nästa sommar. Till våren, så fort tjälen går ur jorden, kommer det att vara full fart på byggandet.

Föreningen har fått in anbud på material till stugorna. Bygger man med lösvirke går hela materialkostnaderna, utom cement till källaren, på cirka 6.000 kr.

Vill man bygga monteringsfärdigt rör det sig om något över 7000 kr.

En del av byggarna kommer tydligen att använda sig av lösvirke.

95 m. djupt borrhål

Gott dricksvatten har man fått ur ett 95 meter djupt borrhål. Man håller nu på att provpumpa detta för att se om det blir tillräcklig kvantitet – annars får man ta upp ett hål till. Ledningarna med vattenposter ska byggas ut undan för undan så att 3-4 stugor kan få vatten ur samma vattenpost. Avlopp för spillvatten ordnas så att stora gropar grävs och fylls med sten varpå man låter vattnet filtreras- en metod som är till fylles.

Mera planteringar önskas

I byggplanerna för koloniområdet har det förutsagts att inga planteringar än någon rabatt kring stugorna skall tillåtas, men många av byggarna vill gärna ha lite mer att pyssla med. De frågar sig varför de ska söka tillstånd att odla prydnadsväxter och anlägga gräsmattor på sådan mark där detta är lämpligt. Några fruktträd eller bärbuskar skulle det inte bli frågan om.

Foto: Kjell Jansson

Nybyggartiden

Evvy Jacobsson, 2006

För nybyggarna var vattnet guld värt. Det var ont om vatten så att det var vanligt att man tog med sig vatten från stan. Att ha en damajanne där bak på mopeden var ett sätt att få vattnet att räcka till vardagens nödtorft. Vattnet från de små dammarna som ligger i bergskrevorna kom mycket väl till pass. Dammvattnet användes till att hygienen, disken och tvätten.

Byssjan

Foto: Kjell Jansson

Skall vi verkligen ha Elektricitet när det finns fotogenlampor

Åke Jacobsson 2007

Alla fick hjälpa till med schaktning när elen skulle dras fram

Handlaren hade en stor dunk med tusen liter fotogen i affären, så det var lätt att köpa det man behövde. Kylskåpet i affären var på 300 liter och fotogendrivet

1960 förstod vi att vi måste ha in elektricitet i byn. Björlanda distribuerade elen på den tiden. Den var privat och ägdes av en massa bönder så det var inte så lätt att komma in där. Detta var innan Torslanda var införlivat med Göteborg så detta var helt privat. |

Jag tror att det tog upp till fem år innan alla hade el. Många hade gjort väldigt fina gasolanläggningar och tyckte att det var mycket roligare och mysigare på kvällen med fotogen

1961 startade vi med att asfaltera vägen. Det var Johan på Gårda som lade vägen. Innan var här en grusväg som mest bestod av skalsand. Det rök alldeles förskräckligt och det var väldigt besvärligt. De grävde bort all skalsand. Det fanns nästan inte ett grönt strå här ute på den tiden lite sly i bäcken annars var det alldeles kallt. Det stod också några förbrända ene buskar här och var.

Sillviksminnen

Klas Jansson berättar (2007)

Foto: Kjell Jansson

Affären var som en lanthandel

Affären var ju väldigt speciell. När vi byggde så var ju den rena lanthandeln. Där fanns det mesta och det som inte fanns togs hem till dan därpå. Där fanns cement och spik Eftersom folk inte hade bil kunde man beställa det man skulle ha. Sen fick man ta skottkärran och gå ner och hämta varorna. Så var det egentligen i rätt många år.

Det var en del som hade gasolkylskåp men det hade inte vi, vilket innebar att alla färskvaror var svåra att förvara. Vi gick till bonden Joel och köpte mjölk varje dag. Det blev rätt mycket filbunke på den tiden. En sådan fin filbunke har man inte fått tag i sedan dess.

Innan elen kom hade vi fotogenkök Vi hade en tvålågig primushistoria. Jag kommer ihåg att det var mycket pyssel med den: Farsan rengjorde den ofta ute på gården, det skulle fyllas på fotogen och det var ett jäkla söl med det där. När elen kom fick vi spisen och kylskåpet som gjorde allt lättare. Det innebar också att vi kunde va här lite mer på vintern. Det blev mycket enklare. Vi har firat ett antal jular här på Sillvik Ofta var det så att vi åkte ut på helgerna långt fram på hösten och började ganska tidigt på våren och för det mesta firade vi påsk här ute.

Att vara barn på Sillvik

Här blåste det jämt

I början fanns varken träd eller buskar som skyddade mot vinden, så barn och mammor tog skydd i skrevor och bakom halvfärdiga murar och hus så gott det gick.

Fiskbilen kom med färsk fisk en gång i veckan på 60-talet och senare under en period på 70-talet kom även bokbussen, eller ”bibban” där man kunde låna böcker.

Då det varken fanns hemtelefon, eller så klart mobiler, så fick man ta sig ner till kiosken där det fanns en mynttelefon som man stoppade tioöringar i för att ringa. Den flyttade senare upp till Vitsippan.

All kontakt med kompisar fick ske genom brevväxling. Det var alltid lika roligt att gå ner till kiosken för att hämta posten och se om man fått brev.

Hos Joels bondgård fanns det många kor. Det hände det att grinden till hagen inte stängts ordentligt och korna rymde. Vi barn tyckte det var väldigt spännande när de ibland tog sig ända hit och in i trädgårdarna!

Berättat av Lena Lundberg (Moberg), hus 123

Vi flyttade ut samma dag som skolan slutade och skulle stanna hela sommaren

Men när det regnade tröttnade mamma och vi åkte hem. Då skulle Tv:n med, en riktig tjock -Tv. Pappa fick ta den på skottkärra ner till bilen och hem till Kortedala, där den skulle bäras från parkeringen upp till 3:e våningen. När solen sen sken skulle både vi och Tv:n tillbaka ut igen.

Det fanns lekkamrater i nästan alla hus, man behövde aldrig vara ensam, men det blev också så att det fanns många olika gäng. Vi som bodde högst upp lekte aldrig med barnen längst ner eller i mitten av byn.

När vi inte var och badade, gick vi till Joels gård eller lekte i dammarna i bergen. Eller så var vi i Snäckskalsbankarna, ”Snäckskals” sa vi. Där hade vi cykelrace, plockade smultron eller grävde grottor. Man kan fortfarande se vår ”racerbana”, den stig som går runt banken. Groparna är spår efter våra grottor och alla pappor som hämtade snäckskalssand till trädgårdarna. Detta var givetvis innan det blev naturreservat!

Midsommarfesten var på dansbanan som fanns nästan längst nere vid havet. Där fanns spelemän, tombola, varmkorv mm. Barnen hade dans, godispåsar och lekar på eftermiddagen. På kvällen hade de vuxna dans och vi barn tyckte att det var spännande att sitta på berget och titta på.

Berättat av Britt-Louise Algebäck (Magnusson), hus 119

Klas Jansson berättar (2007)

Sillviksungar

Foto: Å. Jacobsson

På Sillvik var det tryggt att vara barn

Det är mest det här med tryggheten: Det är väl egentligen det som jag tänker mest på när jag tänker tillbaka.

Perioden runt 10 årsåldern byggde vi kojor och hyddor. Vi fick ju lätt tag på spillvirke för det byggdes ju här. Ovanför Öbergs hus 138 viker berget ner mot skogen. Där finns en bergsplatå i ett par nivåer. Här byggde vi en stad av hyddor. Nu tog jag i men minst fyra hyddor byggde vi där. En var ganska stor Vi låg där på nätterna ibland och vi kunde vara 5-6 stycken som sov i en sån där hydda.

Se upp i backarna här kommer vrålåken

Pappa skaffade bil 1962 kanske något år senare Vägen var en grusväg från början. Vi byggde våra egna lådbilar. Alla gamla underreden till barnvagnar som vi kom över gick åt och vi byggde våra fina kärror med plank. Sedan var ju grejen att försöka åka nerför backarna så fort som möjligt. Jag vet inte hur många lådbilar vi egentligen byggde. De var husvagnar och dom mest fantastiska historier i masonit och plank.

Det var ett elände att putta upp bilarna för backarna men det gick ju rätt bra nerför. Höjdarbacken var den som började där en som hette Svante bodde och ner till lekplatsen I nedre ändan på lekplatsen fanns ingen häck på den tiden. Där nere hade vi något som vi kallade stora vurpan. Vi tog sats allt vad vi kunde med lådbilen uppe på backkrönet sedan skulle vi göra en snygg sladd nere vid stora vurpan så att vi slog runt med lådbilen. Det slutade rätt ofta med att man slog runt och det är ju otroligt att ingen slog ihjäl sig där eller bröt sönder sig. Lite skavanker fick man väl en skrapad axel och skrubbsår och annat elände.